

dinsdag 6 juni 2023

Dag jeugdwerker,

De afgelopen jaren hebben we menig persoon je een hart onder de riem weten te steken. Van de politicus die zei dat je een onmisbare schakel bent voor het sociaal weefsel in onze samenleving tot de ex-leidster van de jeugdbeweging die niet dankbaar genoeg kan zijn voor alle zaken die ze als leidster geleerd heeft. Soms kom je ook wat negatiever in beeld of eerder: passiever. Als iemand die lijdzaam toekijkt hoe zijn jongeren liters alcohol naar binnen drinken, vergeefs jongeren van de straat moet houden of iemand die ook wel met minder collega's en minder middelen hetzelfde werk zal kunnen doen.

Zelf vind ik dat we in onze samenleving te weinig pluimen op je hoed steken. Als kind van het jeugdwerk, ja, zo durf ik mezelf te noemen, heb ik veel aan jou te danken. Femke, Redouan, Khali-Sha, Mourad, Filip, Kris, Jamal, Gwen, ... Ik kan eindeloos doorgaan met al jullie namen op te noemen om jullie mijn oprechte dank te betuigen voor de levenswijsheden die jullie me meegaven. Voor de onvoorwaardelijke inzet die mee mijn persoon gevormd heeft. Voor jullie grenzeloze vertrouwen in mijn kunnen en persoon. Vertrouwen waardoor ik me altijd thuis voelde in jullie aanwezigheid. Het waren momenten die ik vandaag ten zeerste koester omdat ik unapologetically mezelf kon zijn.

De ene keer was het wat moeilijker om onze groep in controle te houden, want voor we het wisten, stonden we luidkeels voor het jeugdhuis te protesteren om onze plek op te eisen. Zonder ons genadeloos een schorsing op te leggen, besloten jullie samen met ons 'politiserend te werken'. Een begrip waarbij ik het als elfjarige tot in Keulen hoorde donderen. Politiek, waarschijnlijk. Boeiend, dacht ik. Maar het ging over meer: het ging over onze eisen tot op een hoger niveau te brengen. We brainstormden. Het eindresultaat? Een video. Cringy, als ik ze vandaag herbekijk. Een waarin we het stadsbestuur aanmanen om ons niet in de steek te laten. Om ons in de winter niet letterlijk in de kou te laten staan. Om óók naar ons te luisteren. Al was het maar omdat de jeugdwerkers ons beu waren.

En zo geschiedde: de stad investeerde in ons. We kregen een thuis. Een veilige haven. En daar voelde ik iets in mij opwakkeren: de haat-liefdeverhouding met het beleid. Enerzijds omdat ik als idealist geloof dat verandering mogelijk is, maar anderzijds soms ook zie hoe tergend traag het gaat. Zo leerde ik een plek als de J100 kennen, andere jongeren uit andere wijken, met andere dromen, andere achtergronden. Kortom: jongeren leerde ik er kennen. En die jongeren werden vrienden. Vrienden werden beste vrienden.

Dat is wat jullie ons geven: menselijke connecties, maar vooral menselijke vaardigheden. Communiceren over hoe we ons voelen. Dingen uitpraten wanneer iets ons op onze lever ligt. In groep toewerken naar een groots moment, zoals het opzetten van een kamp of de voorbereiding van een speeddate met een minister. Jij zet ons mee aan de leiding. Het is niet alleen voor ons dat jij deze job doet, je haalt er vooral passie en energie uit door het mét ons te doen. Op elke CV blinkt het vrijwilligerswerk dat we bij jullie, samen met jullie, hebben kunnen doen. En ja, daar hoort ontspanning bij. Voor de ene is dat een goed glaasje wijn, voor de ander is dat jezelf eens goed laten gaan op de muziek van Michael Jackson.

Jullie zijn van een onschatbare waarde voor ons land en voor onze jongeren. Vandaag is het dan ook nodig dat we iedereen overtuigen van jullie belang en meerwaarde. Want wat is jullie rol juist? In een samenleving die snel evolueert, die diversifieert nemen de uitdagingen toe. Verschillende maatschappelijke issues komen op jullie bord terecht. Nadenken over hoe we diversiteit, mentaal welzijn, burgerschap, ecologisch bewustzijn een plek kunnen geven, houdt ons scherp. Nadenken over jouw rol in complexe situaties, zoals tijdens Oudejaarsnacht wanneer jongeren het soms durven te bont maken en de verhouding met de ordehandhavers mogen we ook kritisch bekijken. Aan het stuur staan de jongeren: elke jeugdwerking zou na een verloop van tijd zonder jou moeten kunnen overleven. Niet dat je ongewenst bent, maar wel omdat dat het ultieme bewijs van jouw meerwaarde is: verzelfstandigen. Vleugels uitslaan.

En soms is het ook belangrijk om de onderlinge verschillen terzijde te schuiven. De verschillen onderling houden elkaar scherp, maar een bittere concurrentiestrijd komt ons, als jongeren, niet ten goede. Laten we samen vechten voor de toekomst van al onze jongeren. Dat ons jeugdwerk meer mensen mag bereiken en inspireren. En misschien is het ook geen overbodige luxe om al onze politici eens bij een jeugdwerking te laten piepen, want daar leren ze wat échte compromissen maken is!

Bedankt voor het jeugdwerkeffect!

Amir Bachrouri, voorzitter Vlaamse Jeugdraad